

Ay Güneşle Doğarım

– kul mehmet · 03 Eylül 2016

Ay Güneşle Doğarım

Ben geceleri ayla doğarım
Güneşle buluşur tekrara ayla doğarım
Karanlık gönülleri karanlığımla boğarım
Gece ağlayanların karanlık anlarına
Bir ay gibi gönlüne doğarım
Ağlarken gecenin karanlığında yetim bir çocuk
Bir yorgan olur güneşte aldığım ışıkla ısıtır sararım
Kimse anlamaz
Anlayamaz
Anlamasını beklemekte fayda vermeyecek
Açık kalmalı gönül kapısı
Ecel ile kapatırken
Sonsuz âleme giderken o açık pencereden varmalı
Anlatmalı anlatırken biterken anlatmalı doğrulmalı
Uyanık kalmalı uyumamalı
İşte ben bu nedenle uyumuyorum
Geceleyin ayla
Gündüz güneşle doğuyorum
Ben gönülüm
Batarken doğarım
Doğarken canlanır ışıkla koşarım
Beklemem öyle gezerim kapı kapı
Kapısını çalmasam da
Ağlayan bir babanın sessizce ağlamasını duyarım
Bir yetimin anne açım sözünü duyarım
Parçalanırım yıldız gibi dağılırım
Odalarına gülümseyen bir ışık parıltı olurum
Onlar o parıltı ile gülümserler
Bütün gece gezerken bir mum gibi eririm
Sabah güneşle doğar ışığından alır
Geceleri yine mum gibi eririm
Mesut günler gelecek der eririm
Gülümseyin derim eririm umut veririm

Yüce Rahman şah damarınızdan yakın
Az sabırla etrafınıza bakın
O güzel günler yakın
Derken mum olur biterim
O an yetişir bana güneş
Zalim olurken ateşinde leş
Onun hayatı ona öyle değil beleş
Bir ömür böyle sürmeyecek
Giden güzel insanların takipçileri gelecek
Az sabırla bitecek
Zalim sabırsızlığı içinde geberecek
Mazlum yetim fakir olsa da ürkek
Yüreği zalime kaya olan gelecek
Yıkınca her şey bitecek
Mazlum yetim fakir gülünce âlem gülecek
Dertler bitecek
Cennet mekânda
Cennet âlemin de sonsuz gülecek
Mehmet Aluç © Kul Mehmet